

10. Hafta

- Edebiyat ve Fotoğraf

- Kişisellik... Estetik....
- Fotoğrafa yüklediğimiz anlam ve yapacağımız ayrıştırmalar ya kişisel deneyimlere dayanır, ya da estetikdir
- Hepsini kapsayıcı bir kategorizasyon zordur
- Çünkü fotoğrafın “ sonsuza dek kopyaladığı şey aslında yalnızca bir kere olmuştur. Varoluş açısından yinelenemeyecek olan, mekanik açıdan yinelenip durur.”

- Fotoğraf göndergesinden (temsil ettiği şeyden) ayırt edilemez. En azından ilk bakışta ya da genellikle... Her zaman göndergesini yanında taşır.
- Ancak bu gönderge ile fotoğrafın ilişkisi, öyle kolay anlaşılır, bilim dallarına indirgenerek kavranabilir bir yapı değildir...
- Çünkü fotoğraf denince öznelliği yok sayamayız.

Öznellik ve fotoğraf

- **Kendisini** fotoğrafik bilginin ölçüsü yaparak işin içine katıyor...
- Üç değişik uygulama tarifi var:
 - Yapmak
 - Maruz kalmak
 - Bakmak

Barthes **gözlenen** ve **gözleyen özne** olmakla ilgileniyor...

Fotoğraflanmak...

- Mercek tarafından izlenme hissi
- Poz verme işlemine geçiş
- Kendinden başkalaşan beden durumu
- Varlığını fotoğrafı çekene borçlu olduğun bir deneyim bu...
- “Poz verdiğimi bildiğimi bilmenizi istiyorum”
- İşte bunu “toplumsal bir oyun” olarak tanımlıyor.

“Kendimle akışmak...”

- “Kendim hiçbir zaman görüntümlle çakışmaz”
- Niçin?

- Görüntünün sabitliđi, deđişmezliđi, bütünlüđü
- Sonsuzluđu (bitimsiz bir orada bulunma hali), bir anlatım takınma zorunluluğu
- “Fotoğraf kendimin bir başkası olarak ortaya çıkmasıdır...”
bunu çeksek neler çekerdik?
- Öznenin nesneye dönüşmesidir.
- Bilincin özdeşlikten ayrılmasıdır.
- “Mercek önündeki ben, aynı anda olduğumu sandığım, başkalarının olduğumu sanmalarını istediğim, fotoğrafçının olduğumu sandığı, fotoğrafçının sanatını göstermek için kullandığımdır” olmak/olduğumu sanmak
- SELFİE????? SANAT NESNESİ VE SANATÇI AYNI OLUNCA?

- Ne özne, ne nesne “nesneleştğini hissedenden öznelğin o gizli anı”
- Bir hayalet haline gelme...
- Aslında mikro bir ölüm deneyimi. Hareketsizlik, yaşlanmama, değişmeme, devam etmeme,
- “beni vahşice bir nesneye dönüştürdüler, bakanın insafına bırakıldım”
- “Eninde sonunda benim kendi fotoğrafımda aradığım, ölümdür.”
- Metin Altıok... Kavaklar...

- “Bana kalırsa fotoğrafçının organı gözü değil, parmağıdır.”

- 14

Zamanın sesi, makinenin tetiğine basmak...
Gözlenen olarak konumu bu... Ölüm, varoluş,
zaman...

Bakan konumu: Gelivermek...Serüven İlkesi...

- “Belli fotoğrafların benim üzerimde yarattığı çekimi anlatacak en iyi sözcük, ‘gelivermek’tir” der Barthes...